

- 2) Czy przewidziana i uregulowana w art. 26 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 zasada dorozumianego wyboru jurysdykcji wymaga, we wszystkich swych aspektach, dokonania autonomicznej i jednolitej dla wszystkich państw członkowskich wykładni? Czy w związku z tym nie można uzależniać tej wykładni od ograniczeń ustanowionych w państwach członkowskich w drodze zasad regulujących właściwość sądów krajowych, takich jak nieważność wspomnianej zasady dorozumianego wyboru jurysdykcji w postępowaniach, które ze względu na niewielką wartość przedmiotu sporu muszą być prowadzone w ramach procedury uproszczonej zgodnie z hiszpańską Ley de Enjuiciamiento Civil?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 17 października 2018 r. – Autoritatea națională de reglementare în domeniul energiei (ANRE) / Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA

(Sprawa C-648/18)

(2019/C 25/23)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Autoritatea națională de reglementare în domeniul energiei (ANRE)

Druga strona postępowania: Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 35 TFUE stoi na przeszkodzie wykładni art. 23 ust. 1 i art. 28 lit. c) Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, na podstawie której producenci energii elektrycznej w Rumunii są zobowiązani do prowadzenia obrotu całej ilości wyprodukowanej energii elektrycznej wyłącznie za pośrednictwem konkurencyjnego, scentralizowanego rynku rumuńskiego, biorąc pod uwagę, że istnieje możliwość wywozu energii, lecz nie bezpośrednio, tylko poprzez spółki obrotu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Bologna (Włochy) w dniu 22 października 2018 r. – UX / Governo della Repubblica italiana

(Sprawa C-658/18)

(2019/C 25/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Bologna

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UX

Strona pozwana: Governo della Repubblica italiana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sędzia pokoju, jako sąd odsyłający, jest objęty pojęciem powszechnego europejskiego sądu właściwego do złożenia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE, nawet jeśli krajowy system prawny nie przyznaje mu, z powodu jego niepewnej sytuacji zawodowej, warunków pracy równoważnych warunkom pracy sędziów zawodowych, mimo iż wykonuje on te same funkcje związane ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości i jest objęty krajowym systemem wymiaru sprawiedliwości, z naruszeniem gwarancji niezawisłości i bezstronności powszechnego sądu europejskiego, wskazanych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyrokach: Wilson (EU:C:2006:587, pkt 47-53); Associação Sindical dos Juizes Portugueses (EU:C:2018:117, pkt 32 i 41-45); Minister for Justice and Equality (EU:C:2018:586, pkt 50-54)?
- 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy praca powódki będącej sędzią pokoju jest objęta pojęciem „pracownika zatrudnionego na czas określony”, o którym mowa w art. 1 ust. 3 i art. 7 dyrektywy 2003/88⁽¹⁾ w związku z klauzulą 2 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, przyjętego dyrektywą 1999/70⁽²⁾, oraz art. 31 ust. 2 Kart praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości w wyrokach O'Brien (EU:C:2012:110) i King (EU:C:2017:914), a jeżeli tak, to czy sędziemu sądu powszechnego lub sędziemu zawodowego można uznać za pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony porównywalnego z pracownikiem zatrudnionym na czas określony, jakim jest sędzia pokoju, do celów stosowania takich samych warunków pracy, jak te określone w klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, przyjętego dyrektywą 1999/70?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania pierwsze i drugie, czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku z art. 267 TFUE, w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego odpowiedzialności państwa włoskiego za oczywiste naruszenie prawa wspólnotowego przez sąd, od którego wyroku nie przysługuje środek prawny, wyrażonego w wyrokach: Kobler (EU:C:2003:513); Traghetti del Mediterraneo (EU:C:2006:391); Komisja przeciwko Republice Włoskiej (EU:C:2011:775), stoją na przeszkodzie art. 2 ust. 3 i 3-bis legge n. 117 sulla responsabilità civile dei magistrati (ustawy nr 117 o odpowiedzialności cywilnej sędziów) z dnia 13 kwietnia 1988 r., która przewiduje odpowiedzialność sędziego za winę umyślną lub poważne uchybienie „w przypadku oczywistego naruszenia przepisów ustawy oraz prawa Unii Europejskiej” i która stawia sąd krajowy przed wyborem – w związku z odpowiedzialnością cywilną i dyscyplinarną państwa w sprawach, w których stroną jest organ administracji publicznej, w szczególności gdy sprawa jest rozpatrywana przez sędziego pokoju zatrudnionego na czas określony, pozbawionego skutecznej ochrony prawnej, finansowej i socjalnej -, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, polegającym na tym, czy naruszyć przepisy krajowe poprzez odstąpienie od ich stosowania i zastosowanie prawa Unii Europejskiej, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości, czy też, przeciwnie, naruszyć prawo Unii Europejskiej poprzez zastosowanie przepisów krajowych stojących na przeszkodzie uznaniu ochrony oraz sprzecznych z art. 1 ust. 3 i art. 7 dyrektywy 2003/88, z klauzulami 2 i 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony przyjętego w dyrektywie 1999/70, a także z art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 4) Czy zgodnie z art. 2, art. 4 ust. 2 i 3, art. 6 ust. 1, art. 9, art. 10 ust. 1, art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stanowi kwalifikowane naruszenie uzasadniające roszczenie wynikające z odpowiedzialności pozaumownej Unii Europejskiej, przewidziane w art. 340 akapit drugi TFUE, zachowanie Komisji Europejskiej, która odmawia wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego lub wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości [...] ze skargą na uchybienie zobowiązaniom z powodu naruszenia prawa Unii przez państwo, jeżeli, jak w niniejszej sprawie, wystąpiły następujące sytuacje:
  - komunikatem DG EMPL/B2/DA-MAT/sk (2016), doręczonym włoskim władzom państwowym w dniu 10 czerwca 2016 r., w czerwcu 2016 r. Komisja zakończyła z wynikiem negatywnym postępowanie EU Pilot 7779/15/EMPL, zapowiadając rychłe wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego po stwierdzeniu niezgodności z prawem Unii przepisów krajowych normujących pracę świadczoną przez sędziów honorowych w odniesieniu do nadużywania umów na czas określony, nierównego traktowania pod względem wynagrodzenia w stosunku do sędziów sądów powszechnych lub sędziów zawodowych, urlopów i urlopu macierzyńskiego, przy czym wspomniane postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego nigdy nie zostało wszczęte;
  - komunikatem z dnia 21 grudnia 2016 r. C(2016) 8600 final Komisja wskazała, że dysponuje swobodą uznania przy podejmowaniu decyzji, czy i ewentualnie kiedy należy wszcząć postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego lub skierować sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, którego orzecznictwo uznaje, iż obywatele nie mogą odnieść zwycięstwa w sprawach wniesionych przeciwko Komisji, jeżeli Komisja nie decyduje się na wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego?

- 5) Niezależnie od odpowiedzi na cztery powyższe pytania, czy wykładni art. 268, art. 274 i art. 340 akapit drugi TFUE można dokonywać w świetle art. 2, art. 4 ust. 2 i 3, art. 6 ust. 1, art. 9, art. 10 ust. 1, art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w ten sposób, że roszczenie wynikające z odpowiedzialności pozaumownej Unii nie może być wyłączone z kompetencji sądów krajowych w przypadku takim jak w niniejszej sprawie, w którym brak zastosowania w prawie krajowym prawa Unii, gwarantującego zasadę niezawisłości i bezstronności sądów, został określony jako jedna z przyczyn kwalifikowanego naruszenia przez Komisję zadań i obowiązków wynikających z roli strażniczki traktatów oraz swobody uznania Komisji przy podejmowaniu decyzji, czy i ewentualnie kiedy należy wszcząć postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego lub skierować sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, którego orzecznictwo uznaje, iż obywatele nie mogą wygrać w sprawach wniesionych przeciwko Komisji, jeżeli Komisja nie decyduje się na wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, powodując w ten sposób bezskuteczność kompetencji Trybunału Sprawiedliwości w zakresie decydowania w sposób wyłączny o sporze dotyczącym odpowiedzialności pozaumownej Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 22 października 2018 r. – Sundair GmbH / WV i in.**

(Sprawa C-660/18)

(2019/C 25/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Sundair GmbH

Druga strona postępowania apelacyjnego: WV, XU, YT, reprezentowany przez XU i ZS

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku odwołania lotu odszkodowanie przysługuje pasażerom również wtedy, gdy przewoźnik lotniczy nie posiada ważnej licencji na prowadzenie działalności w rozumieniu art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004, brak tejże licencji stanowi przynajmniej jedną z przyczyn odwołania lotu, a dokonując rezerwacji lotu pasażerowie nie wiedzieli o nieposiadaniu przez przewoźnika rzeczony licencji?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 46, s. 1.